

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 557/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného LEGAL CARTEL s.r.o., Na Hrebienku 5433/40, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/79/2023 z 26. júna 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia vo veci prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie, ďalej žiada priznať aj finančné zadostučinenie vo výške 10 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava (ďalej len „ústav“) plk. Mgr. Róberta Mudrončeka č. 128 z 25. apríla 2017 (ďalej len „personálny rozkaz“) prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka ZVJS. Dôvodom bolo, že

sťažovateľ porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom svojím konaním spočívajúcim v tom, že pri použití donucovacích prostriedkov nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 4/2001 Z. z.“), a to tak, že po služobnom zákroku, ktorý vykonal 3. októbra 2016 v čase o 9.37 h spoločne s ppráp. [REDAKOVANÉ] použitím donucovacích prostriedkov, hmatov, chvatov a úderov sebaobrany podľa § 33 ods. 1 písm. a) zákona č. 4/2001 Z. z. proti odsúdenému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odsúdený“), vyhotovil nepravdivý úradný záznam, čím došlo k sťaženiu prešetrenia tejto mimoriadnej udalosti v súbehu s použitím takého donucovacieho prostriedku a v takej intenzite, ktorý bol nedôvodný a neprimeraný.

3. Personálny rozkaz napadol sťažovateľ odvolaním, o ktorom rozhodol generálny riaditeľ ZVJS plk. Ing. Milan Ivan rozhodnutím zo 17. júla 2017 tak, že personálny rozkaz potvrdil. Toto rozhodnutie bolo predmetom súdneho prieskumu pred Krajským súdom v Trenčíne, ktorý rozsudkom sp. zn. 11S/90/2017 zo 6. novembra 2018 žalobu sťažovateľa zamietol, avšak kasačný súd tento rozsudok zmenil, zrušil rozhodnutie o odvolaní a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Po vrátení veci rozhodol generálny riaditeľ ZVJS plk. Mgr. Róbert Mudronček rozhodnutím č. GR ZVJS-00288/14-2022 zo 7. apríla 2022 (ďalej len „rozhodnutie ZVJS“) tak, že prepustenie zo služobného pomeru potvrdil. Sťažovateľ napadol rozhodnutie ZVJS správnu žalobou, ktorú krajský súd zamietol rozsudkom č. k. 11S/47/2022-117 z 8. decembra 2022.

5. Správny súd sa stotožnil so závermi rozhodnutia ZVJS. K lehote na vydanie personálneho rozkazu uviedol, že začala plynúť 25. októbra 2016, keď bol riaditeľovi predložený záznam o použití donucovacieho prostriedku spolu so správou vyhotovený vedúcimi oddelení výkonu trestu a výkonu väzby, na ktorý riaditeľ poznamenal pre účely ďalšieho postupu pokyny vychádzajúce z jeho dôvodného podozrenia, že žalobca a ppráp. [REDAKOVANÉ] porušili služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom.

6. Rozsudok správneho súdu napadol sťažovateľ kasačnou sťažnosťou. Namietal uplynutie prekluzívnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení, ďalej to, že záznam z kamerového záznamu nebol súčasťou administratívneho spisu, teda nebol zákonným dôkazom. Okrem toho uviedol, že o odvolaní proti personálnemu rozkazu rozhodovala rovnaká osoba, ktorá vydala aj prvostupňové rozhodnutie, sťažovateľ nemal možnosť účinne namietat' zloženie poradnej komisie, ktorá k jeho skutku podávala správu. Ďalej spochybňoval spôsob oboznámenia sa s kamerovým záznamom a certifikáciu technického prostriedku.

7. Napadnutým rozsudkom najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť zamietol podľa § 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ namietá porušenie práva na inú právnu ochranu, konkrétne práva na nestrannosť správneho orgánu a porušenie práva na účinný prostriedok nápravy, a to z dôvodu, že o služobnom príkaze, ako aj o odvolaní proti nemu rozhodovala tá istá osoba. Odôvodnenie kasačného súdu, že zákon č. 73/1998 Z. z. vylučuje použitie ustanovení správneho poriadku, preto neexistovala zákonná možnosť vylúčiť príslušného zamestnanca, opomína základné princípy

správneho konania, sťažovateľ uvádza, že o odvolaní mohol namiesto riaditeľa ústavu rozhodnúť jeho námestník s poukazom na § 11 ods. 3 Rozkazu č. 4, ktorým sa vydáva Organizačný poriadok Generálneho riaditeľstva ZVJS.

9. Ďalej sťažovateľ namieta nemožnosť vyjadriť sa k zloženiu poradného senátu generálneho riaditeľa ZVJS, pretože jeho správa bola vypracovaná skôr, ako sťažovateľovi uplynula lehota na podanie vyjadrenia k jeho zloženiu. Kasačný súd k tejto námietke uviedol, že ide o porušenie procesných ustanovení, ale keďže správa poradného senátu má len odporúčací charakter, nejde o porušenie zásadného významu. Správny súd však paradoxne zákonnosť rozhodnutia ZVJS odvádzal od skutočnosti, že odvolací orgán konajúci rovnakou osobou ako prvostupňový orgán vychádzal aj zo stanoviska poradného senátu, ku ktorého zloženiu sa však sťažovateľ nemohol účinne vyjadriť a ktoré má mať len odporúčací charakter. Správa poradného senátu sa pritom zhoduje s rozhodnutím ZVJS.

10. Sťažovateľ zotrval aj na svojej námietke o uplynutí prekluzívnej lehoty na vydanie rozhodnutia o svojom prepustení, ktorá je 6 mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia. Moment začatia plynutia prekluzívnej lehoty odvádzal najneskôr od momentu vyhotovenia popisu obrazového záznamu (10. októbra 2016), resp. od doručenia podnetu na začatie trestného stíhania 5. októbra 2016. Lehota na vydanie rozhodnutia o prepustení uplynula 10. apríla 2016, rozhodnutie bolo vydané po uplynutí tejto lehoty 25. apríla 2017.

11. Vzhľadom na stratu možnosti pracovať v ZVJS sťažovateľ požaduje priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 10 000 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 charty napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu, ktorý na argumentáciu sťažovateľa podľa jeho názoru odpovedá nesprávnym a neudržateľným spôsobom s následkom porušenia ním označených základných práv.

13. Ústavný súd konštatuje, že procesné postupy v konaní vo veciach služobného pomeru, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, ako aj výklad či aplikácia podústavného práva sú zverené príslušným správny orgánom, resp. správny súdom v rámci prieskumu rozhodnutí orgánov verejnej správy. Z ústavnoprávneho hľadiska môže byť posúdená len otázka, či skutkové zistenia majú dostatočný a racionálny základ, či právne závery orgánov verejnej moci nie sú s nimi v extrémnom nesúlade a či podaný výklad práva je ústavne konformný. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nie je možné hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a súčasne aj v kontexte s rozhodnutiami orgánov verejnej správy, ktoré mu predchádzali.

14. Z týchto perspektív ústavný súd skúmal napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu. Z hľadiska skutkových zistení kasačný súd uviedol, že neexistovali žiadne racionálne pochybnosti o tom, že skutok sa stal tak, ako to bolo uvedené v personálnom rozkaze. Rovnaký skutkový stav zistil aj Okresný súd Trenčín, ktorý sťažovateľa uznal vinným zo spáchania trestného činu ublíženia

na zdraví tak, ako to je uvedené v skutkovej vete výroku o vine tohto odsudzujúceho rozsudku, teda že sťažovateľ opakovane nohou kopal bezvládne ležiaceho odsúdeného stredne veľkou až veľkou silou do oblasti hlavy. Bolo tiež preukázané, že následok na zdraví odsúdeného bol veľmi vážny, ten sa dostal do bdelej kómy, z ktorej sa ku dňu vydania rozhodnutia ZVJS neprebral. Ďalej kasačný súd považoval za preukázané, že sťažovateľ použil proti odsúdenému také donucovanie prostriedky a v takej intenzite, ktoré boli neodôvodnené a neprimerané. Keďže bolo preukázané, že použitie donucovacích prostriedkov nezodpovedalo obsahu úradného záznamu, možno priamo povedať, že úradný záznam bol nepravdivý, čím bolo preukázané aj ďalšie konanie sťažovateľa spočívajúce vo vyhotovení nepravdivého úradného záznamu (body 19 – 21 rozsudku kasačného súdu).

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ primárne spochybňuje procesný postup správnych orgánov pri vydaní rozhodnutia odvolacieho orgánu – rozhodnutia ZVJS. Pochybenia mali spočívať v nesprávnom ustálení začatia plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení a o odvolaní, proti personálnemu rozkazu rozhodovala rovnaká osoba ako v prvom stupni, pričom vychádzala zo záverov poradného senátu, ktorého zloženie sťažovateľ nemohol účinne namietať.

16. K ustáleniu začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je potrebné uviesť, že úvahy, z ktorých správny súd, ako aj kasačný súd vychádzali, nie sú nelogické a možno ich označiť za ústavne udržateľné. Kasačný súd v bode 23 svojho rozsudku uviedol, že lehota nemohla začať plynúť, keď došlo k vyhotoveniu popisu kamerového záznamu, v tento deň bol len vyhotovený popis kamerového záznamu spísaný vedúcim mjr. ██████████, ktorý sám navodzuje pochybnosti, ako sa skutočne skutkový stav odohral, keď uvádza, že v tejto fáze vyhodnocovania kamerového záznamu nie je možné reálne vylúčiť, že by mohlo dôjsť k neoprávnenému a mylnému úsudku. V tomto momente ešte nebolo dostatočne zrejmé, či vôbec bol predpoklad, že by zo strany žalobcu mohlo dôjsť k porušeniu služobnej povinnosti. Rozhodným dňom však už podľa kasačného súdu mohol byť 25. október 2016, keď bol riaditeľovi ústavu predložený záznam o použití donucovacieho prostriedku npor. ██████████, ktorého súčasťou bol záznam lekára o vykonaní lekárskej prehliadky a správa o prešetrení zákroku, na ktorý riaditeľ rukou poznamenal pre účely ďalšieho postupu pokyny vychádzajúce z jeho dôvodného podozrenia, že sťažovateľ a podpráporčík ██████████ porušili služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. V tento deň bol vyhotovený aj úradný záznam majora ██████████, z ktorého tiež vyplýva, že obsah úradného záznamu je v rozpore s odpoveďou, ktorú dostal od príslušníkov na inkriminovanom mieste. Prvostupňové rozhodnutie vydané 25. apríla 2017 a doručené v ten istý deň bolo preto vydané v zákonom stanovenej subjektívnej lehote. K námietke o prípadnom skoršom začatí plynutia prekluzívnej lehoty odvíjajúcej sa od doručenia podnetu na začatie trestného stíhania je možné uviesť, že šlo o podnet na začatie trestného stíhania vo veci, teda nie proti konkrétnej osobe sťažovateľa, preto ani tento okamih nebol z hľadiska ustálenia, či došlo k porušeniu služobných povinností sťažovateľom, dostatočne jasným a určitým.

17. K námietke vzťahujúcej sa na porušenie zásady nestrannosti z dôvodu, že o odvolaní proti personálnemu rozkazu rozhodovala rovnaká osoba, ústavný súd uvádza, že personálny rozkaz vydal riaditeľ ústavu, o odvolaní rozhodoval generálny riaditeľ ZVJS, jeho rozhodnutie bolo kasačným súdom zrušené, po zrušení rozhodnutia o odvolaní rozhodoval generálny riaditeľ ZVJS, pričom v poradí druhom odvolacom konaní rozhodovala o odvolaní rovnaká osoba ako osoba, ktorá vydala

personálny rozkaz. Zákon č. 73/1998 Z. z. upravuje právo podať odvolanie proti rozhodnutiu vydanému podľa § 241. Zároveň, ako to aj kasačný súd uviedol, zákon č. 73/1998 Z. z. nemá ustanovenia o vylúčení osôb, ktoré sa podieľajú na rozhodovaní, pričom uplatnenie ustanovení správneho poriadku je explicitne vylúčené (§ 247a zákona č. 73/1998 Z. z.). Z uvedeného pohľadu záver kasačného súdu o zákonnosti postupu orgánu verejnej správy zodpovedá výslovnej právnej úprave.

18. Z hľadiska posúdenia ústavnoprávnej udržateľnosti záverov rozsudku kasačného súdu ústavný súd uvádza, že prieskum rozhodnutia generálneho riaditeľa ZVJS o odvolaní, ktorým bol potvrdený personálny rozkaz, sa realizoval v správnom súdnictve v dvoch stupňoch kontroly, pretože proti rozsudku správneho súdu mal sťažovateľ k dispozícii podanie kasačnej sťažnosti. Súdna kontrola rozhodnutia generálneho riaditeľa ZVJS pritom obsahuje všetky garancie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, čo sťažovateľ ani nespochybňuje.

19. Sťažovateľ podal správnu žalobu v zmysle § 177 SSP. V zmysle § 191 SSP správny súd preskúmava napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nielen z hľadiska jeho zákonnosti, ale aj z hľadiska jeho preskúmateľnosti a je oprávnený posudzovať aj skutkový stav zistený orgánom verejnej správy. Správny súd síce nemôže rozhodnúť za orgán verejnej správy, v zásade je oprávnený iba zrušiť jeho rozhodnutie, právnym názorom správneho súdu je však orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný (§ 191 ods. 6 SSP). Správny súdny poriadok obsahuje v rámci konania o správnej žalobe garancie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivé, verejné prejednanie veci v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom).

20. V materiálnom zmysle možno konštatovať, že správne súdy preskúmali hmotnoprávnu stránku spáchania skutku, pre ktorý bol sťažovateľ prepustený zo služobného pomeru, pre tento čin bol sťažovateľ odsúdený aj v trestnom konaní, preto tu nebadat' žiadne závažné pochybnosti o tom, čo a ako sa odohralo. Koniec koncov sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ani nespochybňuje hmotnoprávne posúdenie spáchania skutku, ale namieta najmä procesné pochybenia, ktoré sa odohrali na úrovni správneho konania a ktoré správne súdy nevyhodnotili ako natoľko závažné, že by mali potenciál zasiahnuť do práv sťažovateľa (body 28 – 29 rozsudku kasačného súdu). Najvyšší správny súd sa zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré boli pre rozhodovanie o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru zásadné. Prepusteniu sťažovateľa predchádzalo náležité zistenie skutkového stavu, z ktorého bol vyvodený právny záver o naplnení hmotnoprávnej podmienky na prepustenie podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Prepustenie sťažovateľa nebolo preto svojvoľné.

21. S ohľadom na uvedené možno akceptovať, že v okolnostiach prejednávanej veci ani absentujúca úprava inštitútu inštančného vylúčenia osoby podieľajúcej sa na rozhodovaní o odvolaní neporušuje práva sťažovateľa, čo je vyvažované dvojínštančnou súdnou kontrolou rozhodnutia ZVJS, ktorej účinnosť sťažovateľ nespochybňuje. V súdnom konaní boli preskúmané namietané hmotnoprávne aspekty prepustenia zo služobného pomeru so záverom, že nie sú žiadne racionálne pochybnosti o tom, že skutok tak, ako bol uvedený v prvostupňovom rozhodnutí, sa skutočne stal (bod 19 rozsudku kasačného súdu), teda namietané porušenie procesnej povahy nedosahuje intenzitu, ktorá by odôvodňovala zásah ústavného súdu. Sťažovateľ pritom ani sám neuvádza, že by konkrétne námietky, ktoré by mohli byť predmetom odvolacieho konania, nemohol ďalej uplatniť pred

správnymi súdmi. Vykonaná súdna kontrola zároveň signalizuje, že nedošlo k namietanému porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

22. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vzťahujúcej sa na čl. 13 dohovoru vyplýva, že na to, aby bol opravný prostriedok účinný, musí byť schopný priamo napraviť napadnutú situáciu (Pine Valley Developments Ltd a ďalší proti Írsku, rozhodnutie komisie, 1989), náprava musí zahŕňať podstatu sťažnosti tak, ako ju podal sťažovateľ (Glas Nadezhda EOOD and Elenkov v. Bulgaria, 2007, § 69), účinnosť nápravy sa posudzuje *in concreto* (Colozza a Rubinat proti Taliansku, rozhodnutie komisie, 1982, s. 146 – 147), požiadavky článku 6 dohovoru môžu byť relevantné pre hodnotenie účinnosti opravného prostriedku na účely článku 13 dohovoru. Vo všeobecnosti je základným kritériom spravodlivosť, ktorá zahŕňa rovnosť zbraní a je základným prvkom efektívnej nápravy. Opravný prostriedok nemožno považovať za účinný, pokiaľ nie sú splnené minimálne podmienky umožňujúce sťažovateľovi napadnúť rozhodnutie, ktoré obmedzuje jeho práva podľa dohovoru (Csüllög proti Maďarsku, 2011, § 46). Pojem „účinný“ znamená, že náprava musí byť dostatočná a dostupná a musí spĺňať požiadavky promptnosti [Paulino Tomás v. Portugalsko (dec.), 2003; Çelik a İmret v. Turecko, 2004, § 59]. Opravný prostriedok musí umožniť podanie sťažnosti na údajné porušenie dohovoru.

23. K namietanému porušeniu čl. 41 charty ústavný súd uvádza, že jej aplikáciu možno pripustiť, keďže zákonom č. 73/1998 Z. z. bolo implementovaných viacero smerníc týkajúcich sa pracovnoprávnej oblasti. Vec sťažovateľa sa týka jeho služobného pomeru, čo možno v širšom zmysle označiť za výkon zamestnania upravený osobitným predpisom, a to zákonom č. 73/1998 Z. z.

24. V zmysle označeného článku každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote. Toto právo zahŕňa najmä:

- a) právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať;
- b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva;
- c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.

25. Ústavný súd neidentifikoval možnosť porušenia práva na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 charty, a to s ohľadom na to, že príslušný orgán verejnej správy konal v zmysle zákona, rozhodnutie odvolacieho orgánu bolo preskúmané v rámci správneho súdnictva, intenzita prípadného zásahu do práva sťažovateľa na nestranné odvolacie konanie preto neodôvodňovala vyslovenie namietaného porušenia. Aj z pohľadu čl. 47 ods. 1 charty možno súdny prieskum považovať za účinný prostriedok nápravy.

26. V uvedenom kontexte možno posúdiť aj námietky sťažovateľa vzťahujúce sa na namietanie zloženia poradného senátu, z ktorého vychádzal odvolací orgán pri potvrdzovaní rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa. Sťažovateľ rozporuje samotnú nemožnosť namietat zloženie tohto poradného orgánu, pričom ale neuvádza konkrétne, či tu na jeho strane existovali relevantné dôvody na namietanie týchto členov, nie je teda zrejmé, či ide len o formálnu námietku alebo by uvedené mohlo mať vplyv na závery rozhodnutia ZVJS, preto aj v tomto je potrebné uprednostniť materiálny prístup k ochrane označených práv.

27. Z uvedeného možno vyvodiť, že napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 13 dohovoru a čl. 41 charty. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

28. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu